

Την 8η Μάρτη ενώνουμε φωνές απέναντι στην εργασιακή υποβάθμιση, καθώς και απέναντι σε κάθε μορφής βία και σεξισμού

Η 8η Μάρτη γιορτάζεται ως η παγκόσμια ημέρα των γυναικών. Η μέρα αυτή αναφέρεται στο 1857, μέρα όπου ξεκίνησαν να ξεσηκώνονται εργάτριες στα ραφτάδικα της Νέας Υόρκης, οι οποίες υπολογίζεται ότι δούλευαν περίπου 16 ώρες τη μέρα, με πολύ χαμηλότερους μισθούς από τους άντρες. Την 8η Μάρτη γυναίκες στα υφαντουργία και στα ραφτάδικα ξεσηκώθηκαν κάνοντας διαδηλώσεις, οι οποίες καταστάθηκαν άγρια με ξυλοδαρμούς και αιματοχυσίες, απαιτώντας ισότιμους μισθούς με τους άντρες, την εξάλειψη των φυλετικών διακρίσεων, το δικαίωμα στη ψήφο, και τη μείωση του εργασιακού 16ωρου σε 10ωρο.

Στην ελληνική πραγματικότητα του 2021, η 8η Μάρτη, μας βρίσκει σε μια περίοδο δεύτερης καραντίνας, που ξεκίνησε για όλες μας με ήδη συσσωρευμένο άγχος και φόβο, έντονο στρες, σωματική κούραση και οικονομική ανησυχία. Τους τελευταίους τρεις μήνες βρισκόμαστε σε μια δεύτερη μακρόσυρτη περίοδο lockdown, η οποία μάλλον θα διαρκέσει αρκετό καιρό ακόμη. Αυτή η περίοδος της υγειονομικής κρίσης συνοδεύεται από πολλούς θανάτους και από μια έντονη και ξεκάθαρη αδιαφορία από τη μεριά του κράτους για τον τρόπο διαχείρισης της πανδημίας. Το κράτος αδιαφορεί όσον αφορά το ελλιπές υγειονομικό σύστημα και έχει ως μοναδική του στρατηγική αντιμετώπισης της πανδημίας, τις χρονικές περιόδους που θα επιβάλλεται καραντίνα. Έτσι, ειδικά την περίοδο του δεύτερου lockdown είναι ξεκάθαρο πως οι τρύπες στη διαχείριση της κρίσης είναι εσκεμμένες, και αυτό που φαίνεται να ενδιαφέρει την τωρινή ακροδεξιά κυβέρνηση είναι η στελέχωση κάθε γειτονιάς, πανεπιστημίου, δρόμου, και εν τέλη σκέψης, με μπάτσους, ώστε να γίνονται αλλαγές σε νόμους χωρίς καμία αντίρρηση. **Οι διαδηλώσεις έχουν ποινικοποιηθεί στο όνομα της διάδοσης του ιού, ώστε να περνιούνται ανενόχλητα όλα τα νέα νομοσχέδια που εισηγάται η κυβέρνηση, ενώ οι ατελείωτες ουρές στα μαγαζιά επιτρέπονται στο όνομα της κατανάλωσης. Ψηφίζονται νόμοι που υποβαθμίζουν τη φύση και τον τρόπο ύπαρξή μας στο χώρο, τις συνθήκες εργασίας μας, τη διαμαρτυρία μας.**

Σε παγκόσμιο επίπεδο, η 8η Μάρτη μας βρίσκει αντιμετώπιες με κυβερνήσεις που θέλουν ακόμη να ελέγξουν το σώμα μας και τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα. Στην Πολωνία ο αγώνας αυτός βρίσκεται σε εξέλιξη, εφόσον η έκτρωση είναι ποινικοποιημένη, ενώ στην Αργεντινή μετά από μακροχρόνιο αγώνα των κινημάτων κερδήθηκε το δικαίωμα στη διακοπή της κύησης.

Στην περίοδο της καραντίνας η **έμφυλη βία** είναι όλο και πιο δύσκολο να ακουστεί, καθώς πολλές **θηλυκότητες είναι μόνες τους**. Βλέποντας πως η καραντίνα δεν έχει τελειωμό, οι ανησυχίες εντείνονται συνεχώς. Κι έτσι αυτή τη μέρα συνεχίζουμε να είμαστε παρούσες, καθώς:

Στο χώρο εργασίας,

συνεχίζει να διαιωνίζεται ο εργασιακός μεσαίωνας, χτυπώντας τις ταξικά αδύναμες και κοινωνικά ασθενέστερες, αφού υποχρεώνονται σε συστηματική και εντατικοποιημένη εργασία από 8 έως 12 ώρες, ενώ τις υπόλοιπες ώρες πρέπει να είναι έγκλειστες στο σπίτι. Μάλιστα με τη συνθήκη της τηλεργασίας πολλές αναγκάζονται να παραμένουν έγκλειστες στο σπίτι όλο το 24ωρο. Η καταπίεση ασκείται μικρομοριακά και καθημερινά, αφού ο χώρος εργασίας συνοδεύεται από τη λογική πως μια γυναίκα πρέπει να πληρεί τα δεδομένα πρότυπα του ρόλου της, του ρόλου της περιποιημένης πωλήτριας, της ακούραστης νοσηλεύτριας ή και φρονιίστριας κλπ. Ακόμη, η μετακίνηση στο δρόμο για τη δουλειά είναι δύσκολη για πολλές, ιδίως τις μετανάστριες, καθώς δουλεύουν πολλές ώρες και ανασφάλιστες, ενώ πολλά αφεντικά δεν διατίθενται σε καμία περίπτωση να πληρώσουν ένα ενδεχόμενο πρόστιμο.

Στο σπίτι (για όποιες έχουν),

η κατάσταση του εγκλεισμού είναι τεταμένη. Συνήθως όλη την αποσυμφόρηση πρέπει να τη διαχειριστεί η μητέρα δίνοντας μια **εθελοντική εργασία καθημερινά**, για την τροφή, τον ανεφοδιασμό, την παρηγοριά και την εκπαίδευση των παιδιών, εργασία που κρίνεται απαραίτητη ώστε να λειτουργεί σωστά ο καπιταλιστικός μηχανισμός. Ακόμη, δεν ισχύει για όλες το μένουμε ασφαλείς, καθώς **πολλές μένουν με τους κακοποιητές τους**. Στις 17 Γενάρη είδαμε να δολοφονείται από το σύντροφο της άλλη μια γυναίκα στην Κρήτη, στα Μεσκλά Χανίων.

Στα κέντρα κράτησης μεταναστριών και μεταναστών,

γυναίκες κρατούνται **έγκλειστες χωρίς τις στοιχειώδεις παροχές** υγιεινής, διατροφής και ασφάλειας και **χωρίς καμία πρόσβαση** στην υγεία, την εκπαίδευση και την εργασία. Σε αρκετές περιπτώσεις μάλιστα γίνονται **Θύματα Βιασμού, Ξυλοδαρμού ή και trafficking**. Μάλιστα, πριν λίγες μέρες μια έγκυος αναγνωρισμένη ως προσφύγισσα αυτοπυρπολήθηκε μέσα στη σκηνή της όταν έμαθε πως το αίτημά της για τη μετάβασή της, από τη Λέσβο στη Γερμανία, απορρίφθηκε. Οι αρχές αντί να μεριμνήσουν για τα εγκαύματα και την προχωρημένη εγκυμοσύνη της, την κατηγορήσαν για απόπειρα εμπρησμού από πρόθεση.

Στις φυλακές,

όπου μένουν μητέρες με παιδιά και βρέφη, ασθενείς και ηλικιωμένες, **δεν υπάρχει καμία φροντίδα παρά μόνο συνεχίζει να υπάρχει έντονη συμφόρηση**. Η κατάσταση που επικρατεί αποσιωπάται από το κράτος, παρ' ότι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διεθνείς οργανισμοί έχουν ζητήσει από το Μάρτη του 2020 να αποσυμφορηθούν. Η εκδικητική τακτική του κράτους είναι να χρησιμοποιεί την πανδημία ως άλλοθι για να **περιστέλλει τα δικαιώματα** (όπως έξοδοι, επισκεπτήρια και άδειες) των κρατουμένων που συνεχίζουν να βρίσκονται σε ένα συνεχόμενο εγκλεισμό, ξεκομμένες από τον κόσμο, ενώ τα κρούσματα εξαπλώνονται και μέσα στις φυλακές.

Πολλές ακόμα δεν έχουν χώρο,

οι αόρατες αδερφές μας, οι σεξεργάτριες, οι μετανάστριες, οι χρήστριες, που βιώνουν ακόμα πιο έντονα το ζήτημα του εγκλεισμού, της απομόνωσης, του αποδιοπομπαίου τράγου.

Στον δρόμο και παντού,

υπάρχουν μπάτσοι¹, οι επίσημοι εθνικοί φορείς διαχείρισης του ιού. Τους βλέπουμε ακόμη και στα όνειρά μας να περιπλανιούνται ελεύθεροι στην πόλη **τραμπουκίζοντας αυτές που τραμπούκιζαν ούτως ή άλλως, τις μετανάστριες, τις εργάτριες, τις νέες, τις αγωνίστριες**.

Στα μέσα ενημέρωσης,

Βλέπουμε τον Μητσοτάκη να δέχεται το εμβόλιο κατά του κορωνοϊού προβάλλοντας για άλλη μια φορά το στήθος του, Θέαμα που επαναλαμβάνεται συνεχώς στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τα οποία προβάλλουν τέτοιες εικόνες σε μια κοινωνία που ενοχοποιεί το γυναικείο στήθος, κατακρίνοντας ακόμα και τον Θηλασμό σε δημόσια Θέα.

Από την άλλη, η 8η Μάρτη μας βρίσκει σε μια περίοδο που αρχίζουν επιτέλους να ανοίγουν ρωγμές στην άθλια ελληνική πραγματικότητα όσον αφορά τη σεξουαλική παρενόχληση, κυρίως στο χώρο εργασίας. Το **metoo**² έρχεται στην Ελλάδα μέσα από την αποκάλυψη της πρωταθλήτριας Σοφίας Μπεκατώρου, για **να δώσει το θάρρος σε πολλές μαρτυρίες γυναικών από διαφορετικούς επαγγελματικούς, και όχι μόνο, κύκλους**, να αποκαλύψουν τη σκατίλα των **παραβιαστικών συμπεριφορών** που διαδραματίζονται εντός τους. Βέβαια, όπως πάντοτε, δε λείπουν οι δηλώσεις που ρίχνουν τις ευθύνες στα θύματα, όπως η δήλωση της Σοφίας Αξιογλου³ η οποία δήλωσε πως *"οι κυρίες, αν δεν έχουν ευαρέσκεια, δεν μπαίνουν ποτέ στα δωμάτια μοναχικών ανδρών στις εκδρομές, στα συνέδρια και εξωσπιτικές διανυκτερεύσεις κλπ"*, δικαιολογώντας έτσι τις κακοποιητικές συμπεριφορές και ρίχνοντας το βάρος της κακοποίησης στις αποδέκτριες των συμπεριφορών αυτών. Παράλληλα, βλέπουμε το **ωφελμιστικό και υποκριτικό πρόσωπο των μέσων μαζικής ενημέρωσης**, που κυνηγώντας τα νούμερα, ασχολούνται με το ζήτημα της κακοποίησης μόνο όταν αφορά τον χώρο της show biz. Ακόμη, στο μενού των τηλεοπτικών εκπομπών δε λείπει και η υποκριτική συμπαράσταση και τα κροκοδείλια δάκρυα που συντάσσονται υπέρ των κακοποιημένων γυναικών. Ενώ σε αντίστοιχη

1 Μέσα σε αυτήν την περίοδο βλέπουμε μπάτσους στο Ηράκλειο να προσαγάγουν γυναίκες που κυκλοφορούσαν μετά την απαγόρευση κυκλοφορίας (έχοντας Βεβαίωση μετακίνησης) και ως ένδειξη τιμωρίας, χωρίς καμία δικαιολογία και παράνομα, να τις πηγαίνουν στο τμήμα, να φωτογραφίζουν τα προσωπικά τους αντικείμενα, να τους κάνουν σωματικό έλεγχο, να τις αναγκάζουν να αφαιρέσουν τα εσώρουκά τους και έπειτα να τις θέτουν σε δίωρη κράτηση.

2 Το **metoo** ξεκίνησε διαδικτυακά το 2017, όπου η Alyssa Milano ανάρτησε στο twitter *"Εάν έχετε κακοποιηθεί σεξουαλικά, γράψτε Με Τοο ως απάντηση σε αυτό το tweet"*. Δηλαδή, «Και Εγώ». Έπειτα, μέσα σε μια μέρα απάντησαν 12 εκατομμύρια, κατά συντριπτική πλειοψηφία γυναίκες, καταγγέλλοντας είτε ανώνυμα είτε επώνυμα, περιστατικά σεξουαλικής κακοποίησης στο χώρο της εργασίας, στην οικογένεια, στο σχολείο, στο δημόσιο χώρο. Το metoo παρόλα αυτά ξεκίνησε από την **Tarana Burke** στις αφροαμερικανικές γειτονιές του 2006, που πρότεινε αυτήν την κίνηση σε μέσο απελευθέρωσης των "επιζήσαντων" κακοποίησης δημιουργώντας μικρές ομάδες αυτοσυνειδησης.

3 Η **Σοφία Αξιογλου** είναι υποψήφια Βουλευτής της ΝΔ και τωρινή πρόεδρος του Συλλόγου Πρόληψης και Καταπολέμησης της Βίας κατά των Γυναικών στη Λάρισα.

περίπτωση στο παρελθόν έχει αποδειχθεί περίτρανα ότι παρουσιαστές αναπαράγουν κάθε μορφή σεξιστικής ρητορείας.¹

Η κίνηση με το αφορά ένα πολύ θετικό μοίρασμα της εμπειρίας διάφορων επιζησαντων κακοποιήσεων, αποδίδει ένα αίσθημα δικαιοσύνης στα θύματα, καθώς η δικαιοσύνη όταν της ζητείται είναι ανίκανη συνήθως να τους το αποδώσει. **Όμως, στοχοποιώντας συγκεκριμένα πρόσωπα, συνήθως έπειτα από λίγο καιρό ξεθυμαίνει και στα κανάλια και στις συζητήσεις, καθώς δεν καθιστά αντιληπτό πως οι περιπτώσεις που καταγγέλλονται αφορούν συγκεκριμένες εκφράσεις της βίας, μη μεμονωμένα περιστατικά που υπάρχουν όχι μόνο στον χώρο της show biz που τρέφει με lifestyle, αλλά γενικότερα αποτελούν θεμέλιο χαρακτηρισικό της κοινωνίας μας.** Τέτοιες αντίστοιχες μαζικές καταγγελίες είχαν ξεκινήσει νωρίτερα από φοιτήτριες του ΑΠΘ που ξεσκέπασαν καθηγητή του τμήματός τους που παρενοχλούσε κοπέλες προκειμένου να τις περάσει στο μάθημά του, άλλες καταγγελίες για καθηγητή γυναικολογίας που παρενοχλούσε, την ώρα της γυναικολογικής εξέτασης, της φοιτήτριας του τμήματός του, καταγγελίες που έγιναν με αφορμή το με το από φοιτήτριες στην Καλών Τεχνών, και οι οποίες ακούστηκαν πολύ λιγότερο συγκριτικά με αυτές στον χώρο του Θεάματος. Ακόμη λιγότερο ακούγονται οι καταγγελίες που αφορούν συχνά φαινόμενα, όπως παρενοχλήσεις στη σχολή, στη δουλειά, στο δρόμο, στο λεωφορείο και στα μέσα μαζικής μεταφοράς, οι οποίες παίρνουν ελάχιστη και λανθασμένη προσοχή όταν συμβαίνουν, **ενώ πολλές φορές τα άτομα που καταγγέλλουν τέτοιες συμπεριφορές στοχοποιούνται.**

Η 8η Μάρτη, για εμάς αποτελεί μέρα κατά της κακοποίησης που ασκείται στη γυναίκα και οποιαδήποτε Θηλυκότητα, ημέρα ενάντια στη βία οποιασδήποτε μορφής (λεκτικής, σωματικής, ψυχολογικής) και σε οποιοδήποτε περιβάλλον (εργασιακό, εκπαιδευτικό, φιλικό, ακαδημαϊκό, συγγενικό, οικογενειακό). Η βία είναι άσκηση εξουσίας. Δεν έχει φύλα, τάξεις και ηλικία. Αφορά μια παραβιαστική συμπεριφορά, με διαφορετικής έντασης έκφραση και διαφορετική κατεύθυνση. Αφορά την επιβολή εξουσίας από το ένα στο άλλο άτομο και συνδέεται με οποιαδήποτε παραβιαστική συμπεριφορά.

Για να εξαλειφθούν οι διακρίσεις στη δουλειά, στη γειτονιά, στο σχολείο και παντού, πρέπει να γίνει κατανοητό πως αυτές οι συμπεριφορές δαιμονίζονται από το πατριαρχικό σύστημα, μέσα από την αφομοίωσή τους, την αναπαραγωγή τους και την αποσιώπησή τους.

Αυτές οι συμπεριφορές **αναπαράγονται εκκινώντας από τις σχέσεις γονιών και παιδιών**, εξαπλώνονται στις σχέσεις καθηγητών και μαθητριών, κι έπειτα **εγκαθίστανται στις σχέσεις αφενικών και εργατών, νομοθετών και πολιτών.** Οι σχέσεις αυτές φροντίζουν να πλάθονται σωστά οι ρόλοι του πατριαρχικού και του καπιταλιστικού συστήματος που έτσι μπορεί πιο εύκολα να ελέγχει τα σώματά μας. Τέτοιοι ρόλοι είναι αυτοί της περιποιημένης και υποτακτικής γυναίκας, της γυναίκας-αντικείμενο πόθου, της γυναίκας-μητέρας, ενώ στοχοποιούνται άλλες ταυτότητες όπως των χρηστριών, των φυλακισμένων, των χωρισμένων και οποιασδήποτε Θηλυκότητας βρίσκεται εκτός των χαρτογραφημένων ταυτοτήτων. Από την άλλη, προωθούνται οι ρόλοι του σκληρού άντρα, του άντρα που παίρνει αυτό που θέλει με κάθε κόστος και αποτέλεσμα και περιθωριοποιούνται οι Θηλυπρεπείς, οι εκφραστικοί, οι συνεσταλμένοι άντρες που εκφράζουν χαρακτηριστικά Θηλυκότητας.

Για να σπάσει αυτή η νόρμα παραβιαστικών συμπεριφορών χρειάζεται να απεμπλακούμε από τους καθιερωμένους ρόλους στην καθημερινότητα και τη δράση μας, να μη σιωπάμε απέναντι στην κακοποίηση ακόμη κι αν δεν είμαστε εμείς οι αποδέκτριές της, αλλά να καταδεικνύουμε τα περιστατικά στο περιβάλλον που εξελίσσονται, να αντιδρούμε. Να μη νιώθουμε ενοχές όταν μας συμβαίνουν κακοποιητικά περιστατικά, να μη θάβουμε τοξικές συμπεριφορές, αλλά να είμαστε η μια δίπλα στο άλλο, να διεκδικούμε να μην υπάρχουν εξουσιαστικές συμπεριφορές σε κάθε περιβάλλον που ζούμε.

Η 8η Μάρτη δεν είναι γιορτή, αλλά μέρα μνήμης και συνεχούς αγώνα και επαναπροσδιορισμού της Θηλυκότητας. Την 8η Μάρτη θυμόμαστε και επανανοηματοδοτούμε, λέγοντας πως δεν είμαστε της οικογένειάς μας, της σχέσης μας, της δουλειάς μας, ή της ακαδημαϊκής μας ταυτότητας, αλλά του εαυτού μας.

Την 8η Μάρτη δε γιορτάζουμε, αλλά κατεβαίνουμε στο δρόμο, ενάντια στον εγκλεισμό, την καταπίεση, τη σιωπή και τη συνενοχή, με νοιάξιμο για να βρεθούμε η μια δίπλα στην άλλη.

πορεία στις 8 Μάρτη, στις 14:00, στην πλατεία Αγοράς

έμφυλες αταξίες, 8 Μάρτη 2021

emfylesataksies@protonmail.com

| emfylesataksies.wordpress.com

¹ Τέτοιο παράδειγμα βιωματος που γίνεται αντικείμενο περιγέλου, αφορά την αντίδραση του Γιώργου Λιάγκα πριν από έναν χρόνο, για το περιστατικό της φοιτήτριας στο ΑΠΘ που ο συμφοιτητής της εκσεπεμάτωσε πάνω της.